

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce L.K.**, bytem..., *zastoupeného Mgr. Pavlem Rybářem, advokátem, se sídlem Sokolov, 5. května 163*, proti **žalovanému Generálnímu řediteli Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Praha 4, Soudní 1672/1a, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. listopadu 2011 č.j. VS 58/23/2011-50/Všeob/086

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 11.11.2011 č.j. VS 58/23/2011-50/Všeob/086 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 8 760 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Pavla Rybáře, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ředitele Věznice Horní Slavkov (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 3.8.2011, č.j. VS 4/11//2011-08/Pers/23 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), byl L.K. (dále jen „*žalobce*“) shledán vinným jednáním majícím znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o přestupcích*“), v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. b), ust. § 5 odst. 2 písm. b) a ust. § 6 odst. 8 písm. a), b), c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Jednání majícího znaky přestupku se měl žalobce dopustit tím, že „... dne 08.06.2011 kolem 01.23 hod. řídil bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v

takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda 135 LXI Forman, reg. zn...

Při silniční kontrole hlídkou policie ČR, provedené dne 08.06.2011 kolem 01.23 hod. a po předchozí výzvě policisty nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla ani doklad o pojištění odpovědnosti za škody způsobené provozem motorového vozidla a uvedl, že uvedené doklady nemá u sebe, neboť se rozhodl řídit náhle a jel na krátkou vzdálenost. V průběhu kontroly pojali policisté z hlídky podezření, že řidič jimi kontrolovaného vozidla řídil vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, neboť ze jmenovaného byl cítit alkohol.

Na základě zjištěného podezření o požití alkoholických nápojů bezprostředně před započetím řízení motorového vozidla nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem, byl hlídkou policie vyzván k vykonání dechové zkoušky přístrojem Dräger, kdy bylo zjištěno v jeho dechu 0,88 promile alkoholu.

Na základě těchto skutečností bylo provedeno opakované odborné měření na množství alkoholu v dechu shora uvedeným přístrojem, který signalizoval v 01,24 hod. 0,88 promile alkoholu, v 01,29 hod. 0,92 promile alkoholu a v 1,34 hod. 0,90 promile alkoholu v dechu.“ Za toto jednání byl žalobci uložen kázeňský trest pokuty ve výši 20.000 Kč a zákaz činnosti řízení motorového vozidla na dobu jednoho roku.

Generální ředitel Vězeňské služby České republiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 11. 11.2011 č.j. VS 58/23/2011-50/Všeob/086 (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

V žalobě uváděl, že od počátku řízení tvrdí, že dne 7.6.2011 byl společně se svou přítelkyní K.D. v restauraci u Oldy v Horním Slavkově. V pozdních večerních hodinách došlo při odchodu z této restaurace mezi žalobcem a jeho přítelkyní ke slovní rozepři, kdy se poté žalobcova přítelkyně rozhodla sama odejít pěšky domů. Žalobce poprosil svého známého, aby jej za ní odvezl, neboť jí nechtěl nechat jít pěšky v noci samotou. Známy s odvozem souhlasil, protože věděl, že žalobce během celého večera vypil 4 půllitry piva, a z tohoto důvodu nebyl způsobilý k řízení. Tento známý si tedy sedl na místo řidiče do vozidla zn. Škoda 135 LXI Forman, RZ... a žalobce na místo spolujezdce a vyjeli směrem za přítelkyní žalobce. Když ji dojeli, zastavil známý žalobce cca 500 m od přítelkyně žalobce, žalobce vystoupil z automobilu a šel své přítelkyni naproti, aby se jí omluvil a poprosil ji, aby se vrátila. Ona s žalobcem souhlasila, otočila se a šla nazpět. V době, kdy šel žalobce od své přítelkyně k osobnímu automobilu zpět na místo spolujezdce, míjela je hlídka Policie ČR. Dle dohody se svým známým jel žalobce k bytovým domům, kde oba bydlí, známý automobil zaparkoval a odešel do svého bytu. Žalobce šel naproti své přítelkyni. Přibližně po 30 vteřinách, co žalobce vystoupil z osobního vozidla z místa spolujezdce, jej opět míjela hlídka Policie ČR. Kolem žalobce pouze projela, na konci ulice Poštovní se otočila a přijela zpět k

žalobci. V tu dobu byl žalobce již na hlavní silnici. Když jej hlídka Policie ČR uviděla, zastavila a vyzvala jej k podrobení dechové zkoušky a předložení občanského průkazu. Na to jim žalobce sdělil, že žádný osobní automobil neřídil, občanský průkaz nemá u sebe, že jej zapomněl doma, ale že se dechové zkoušce podrobí. Provedenou dechovou zkouškou přístrojem Dräger bylo u žalobce zjištěno v 01:24 hod. 0,88 promile alkoholu v dechu, v 01:29 hod 0,92 promile a v 01:34 hod 0,90 promile. Hlídka Policie ČR sepsala pro sebe potřebné dokumenty, se kterými žalobce nesouhlasil, a proto je odmítl podepsat. Poté byla věc odevzdána Vězeňské službě České republiky.

Žalobce dále uvedl, že kategoricky nesouhlasí s výpověďmi, které jsou uvedeny v úředních záznamech o podání vysvětlení členů hlídky Policie ČR, pana J.Š. a P.T. ze dne 30.6.2011 (které jsou si velice nápadně podobné - někdy se dokonce shodují v celých souvětích i odstavcích) a chtěl by poukázat na pochybení a nepravdivé údaje v celém řízení.

Prvé pochybení spatřuje v tom, že při provedení dechové zkoušky, které se žalobce podrobil dobrovolně, nebyla dodržena řádná časová prodleva mezi jednotlivými zkouškami, která by měla činit 10-15 minut (dechová zkouška u žalobce byla provedena v 01,24 hod, v 01:29 hod. a v 01,34 hod.).

Co se týče části výpovědi o místě setkání hlídky Policie ČR s automobilem, tak dle členů hlídky Policie ČR se měla vozidla potkat na místě veřejně osvětleném u stanoviště Záchrané služby. S tímto žalobce nesouhlasí, vozidla se potkala před křižovatkou. I kdyby se měla setkat tak, jak uvádí členové hlídky na místě veřejně osvětleném, v 01:20 hod. by do protijedoucího auta neviděli tak jasně, aby mohli se 100% jistotou určit, že vozidlo řídil žalobce, neboť světlo vyzařované lampami veřejného osvětlení je směřováno od jeho zdroje směrem dolů z výšky cca 4 metry nad pozemní komunikaci. Toto světlo umožňuje právě díky své pozici osvětlit řidiče jen ve velmi omezeném časovém úseku. Řidiče svrchu chrání před světlem veřejného osvětlení střecha automobilu. Proto je jen velice málo pravděpodobné, že by, v onu brzkou ranní hodinu za takového osvětlení, členové hlídky Policie ČR jistě poznali v řidiči onoho osobního automobilu právě žalobce.

Pokud jde o tvrzení, že hlídka Policie ČR měla mít osobní automobil „na dohled“, je otázkou, proč hlídka nevyužila možnosti použití výstražné signalizace STOP.

Tvrzení, že žalobce přestal spolupracovat, jsou pouhý výmysl; žalobce jen nepodepsal to, s čím nesouhlasil, co se nestalo a písemně se však pod toto vyjádřil.

Žalobce uzavřel, že dle shora uvedeného je nepochybně prokázán nesprávný postup členů hlídky Policie ČR. Zároveň si je jist, že v jeho jednání nebyla v žádném případě naplněna formální i materiální stránka přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích. Nebylo tedy nepochybně prokázáno spáchání jednání majícího znaky přestupku žalobcem.

Žalovaný v písemném stanovisku ze dne 12.3.2012 navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na právní názor vyjádřený v napadeném rozhodnutí. Dále konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právem a vycházel ze skutkových zjištění Policie ČR.

Žalovaný ve věcech služebního poměru přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu odvolání žalobce a zákonnost přezkoumal v celém rozsahu.

Žalobce ve svém žalobním návrhu napadá postup policistů. Ze spisuje patrné, že žalobce byl pod vlivem alkoholu a tuto skutečnost nepopírá. Přes tuto skutečnost tvrdí, že jeho vnímání celého zákroku je pravdivější, oproti vnímání a popisu zákroku tak, jak ho vnímali a zadokumentovali příslušníci Policie ČR.

Během řízení žalobce účelově odkazoval na skutečnost, že vozidlo měl řídit jeho známý. V průběhu policejního zákroku však jméno této osoby neuvedl. Blíže nespécifikovanou osobu neviděla ani jeho známá K.D. Dvoučlenná policejní hlídka shodně popisuje, že vozidlo jednoznačně řídil žalobce a ve vozidle kromě žalobce nebyla jiná osoba. Hlídka Policie ČR sledovala vozidlo žalobce po určitou dobu v těsném závěsu, až do té doby, kdy žalobce vozidlo zastavil a vystoupil. V tomto okamžiku započala hlídka provádět služební úkony proti žalobci. S výše uvedeným tvrzením „o **blíže neznámém řidiči**“ se vypořádal i správní orgán I. stupně ve svém řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí a v odůvodnění tohoto rozhodnutí se o předmětném účelovém tvrzení žalobce zmiňuje.

Žalovaný má za prokázané, že se žalobce ohrožujícího deliktu proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích v režimu ustanovení § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích dopustil.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Krajský soud rozhodující ve správním soudnictví je soudem přezkumným, který je při přezkumu napadeného rozhodnutí vázán rozsahem a důvody žaloby (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), nejedná-li se o takové vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (nicotnost napadeného aktu - §76 odst.2 s.ř.s.). Vlastní přezkum je však možný pouze za podmínky, že napadené rozhodnutí žalovaného splňuje kritéria přezkoumatelnosti. To znamená, že rozhodnutí musí být srozumitelné, musí být opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží, jak dovodila judikatura, i bez výslovné námitky. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*

K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu se opakovaně vyjádřila judikatura jak Ústavního tak i Nejvyššího správního soudu. Uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. To prakticky znamená např. situaci, kdy by se krajský soud nevypořádal vůbec či alespoň dostatečně s uplatněnými žalobními body, neprovedl by navržené důkazy a ani by řádně nevyložil, proč tak neučinil (tzv. opomenutý důkaz), z rozhodnutí by nebyly seznatelné jeho nosné důvody (ratio decidendi) anebo by tyto důvody neměly oporu ve výsledcích provedeného řízení (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2013, č.j. 9 As 170/2012-24; všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na

www.nssoud.cz). Stejně důvody mají za následek i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu. Jak dále konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.8.2006, č.j. 1 Afs 38/2006 – 72, „*zabývá-li se krajský soud otázkou, zda rozhodnutí správního orgánu není stíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., musí mít především na zřeteli, že předmětem jeho posouzení není aplikace hmotného, nýbrž procesního práva.*“ V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“

V posuzované věci byl žalobce shledán vinným ze spáchání jednání majícího znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. b), ust. § 5 odst. 2 písm. b) a ust. § 6 odst. 8 písm. a), b), c) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.*

Podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen mimo jiné řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem. Podle § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona *řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití návykové látky, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem.* Podle § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu *řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz (písm. a), osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu (písm. b) doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu (písm. c).*

Z obsahu správních spisů vyplývá, že dne 8.6.2011 Policie ČR sepsala listinu označenou jako „Odevzdání věci“, ve které popsala jednání, jehož se měl žalobce dopustit téhož dne kolem 01:23 hod na blíže vymezeném místě v Horním Slavkově, a které mělo vykazovat znaky přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích v důsledku porušení ust. § 4 písm. b), ust. § 5 odst. 2 písm. b) a ust. § 6 odst. 8 písm. a), b), c) zákona o silničním provozu. Žalobce odmítl popis skutku a jeho kvalifikaci podepsat a k okolnostem, které mu byly kladeny za vinu, se vyjádřil tak, že vozidlo neřídil.

Jelikož žalobce v době jednání byl příslušníkem Vězeňské služby služebně zařazeným ve Věznici Horní Slavkov, odevzdala příslušná složka Policie ČR věc spolu se spisovým materiálem (obsahujícím zejména úřední záznam ze dne 8.6.2011 zpracovaný prap. P.T., úřední záznam zpracovaný dne 9.6.2011 nstržm. J.Š., úřední záznam o kontrole řidiče

podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 8.6.2011, úřední záznam ze dne 8.6.2011 o podaném vysvětlení K.D. podle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., záznam o dechové zkoušce ze dne 8.6.2011 a další) k vyřízení Vězeňské služby ČR, Věznici Horní Slavkov.

Ředitel Věznice Horní Slavkov přípisem ze dne 23.6.2011, č.j. VS 184/2011-08/Všeob/01, vrátil celý spisový materiál Policii ČR se žádostí o zajištění takového okruhu důkazů, aby bylo možno vyvrátit obhajobu žalobce ve vyjádření ze dne 20.6.2011, že vozidlo neřídil. Konkrétně požadoval „... *doplnění stávajících úředních záznamů příslušníků hlídky PČR tak, aby objektivně odpovídaly vzniklé situaci a reálně popisovaly jimi vnímané skutečnosti a prováděný postup, ...věnovat pozornost podání podrobného vysvětlení osobou, kterou označil podezřelý, že vozidlo skutečně řídila...a dále podání vysvětlení přítelkyní podezřelého ve stejných souvislostech.*“

Spis obsahuje „Úřední záznam o vytěžení osoby“ ze dne 4.7.2011, s vyjádřením žalobce, že vozidlo neřídil.

Dne 7.7.2011 zaslala Policie ČR zpět řediteli Věznice Horní Slavkov spisový materiál doplněný o tři úřední záznamy ze dne 30.6.2011 o podání vysvětlení podle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., a to P.T., J.Š. a K.D. a o plánek (mapu) části Horního Slavkova s vyznačením směru jízdy (pohybu) služebního vozidla Policie ČR a vozidla Škoda Forman, RZ: ...

Následně byl dne 18.7.2011 žalobce seznámen se správním spisem a s návrhem na uložení kázeňského trestu. Dne 19.7.2011 se žalobce písemně vyjádřil k podkladům rozhodnutí.

Ředitel Věznice Horní Slavkov rozhodnutím ze dne 3.8.2011, č.j. VS 4/11//2011-08/Pers/23 shledal žalobce vinným jednáním majícím znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, kterého se měl dopustit způsobem popsáním v úvodních odstavcích odůvodnění tohoto rozsudku, a uložil mu kázeňský trest pokuty ve výši 20.000 Kč a zákaz činnosti řízení motorového vozidla na dobu jednoho roku. Výrok rozhodnutí odůvodnil, přičemž se opřel o „*ucelený řetěz přímých důkazů z postoupené spisové dokumentace*“, konkrétně zejména o úřední záznamy vypracované oběma členy policejní hlídky, o úřední záznamy o jimi podaném vysvětlení a o vysvětlení podané K.D.

O žalobcem podaném odvolání na základě návrhu poradní komise rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění zejména uvedl: „*Odvolatel namítl, že vozidlo v inkriminované době neřídil, že byl pouze spolujezdcem, přičemž odmítl uvést osobu která údajně vozidlo řídila, ačkoli se nejednalo o osobu blízkou. O důsledcích tohoto tvrzení a jeho následcích byl náležitě poučen a byla mu i poskytnuta lhůta na poradu s advokátem. Odvolatel rovněž setrval na svém tvrzení, že hlídka Policie České republiky jej kontrolovala až po 100 metrech po vystoupení z vozidla. Vyjádřil údiv nad tím, že jej hlídka nezastavila již tehdy, kdy kolem ní projížděl, ale kontrolovala jej v době, kdy vozidlo bylo již zaparkováno. Dovožoval, že hlídka proto nemůže*

vědět, že vozidlo řídil právě on. Odvolatel také namítl, že hlídka policie nepostupovala podle zákona, neboť při podezření, že řidič požil alkohol, měla jednat ihned, aby nedošlo ke zranění osob nebo ke škodě na majetku.

Přítelkyně odvolatele, slečna K.D. k výslovnému dotazu policejního orgánu uvedla, že si nevšimla, z které strany auta odvolatel vystupoval nebo kolik bylo osob v autě.

Odvolací orgán považuje námitky odvolatele vzhledem k dalším soustředěným důkazům za nepřesvědčivé. Odvolatel sice v odvolání tvrdí, že vozidlo neřídil, ale současně na dotaz hlídky, proč nemá doklady od vozidla, uvádí, že jel pouze kousek, narychlo a tak si je od řidiče vozidla nevzal. Proč by si měl jako spolujezdec, který se veze „kousek“ a narychlo, brát doklady od vozidla od řidiče, stejně jako skutečnost, proč se podrobil vykonání dechové zkoušky, když vozidlo údajně neřídil, nijak nevysvětlil. Skutečnost, že vozidlo projíždějící kolem hlídky policie řídil odvolatel, je zřejmá z výpovědi všech členů hlídky, kteří měli vozidlo na dohled po celou dobu od průjezdu kolem nich až po dobu, kdy řidič z vozu vystoupil a snažil se od vozidla rychle odejít. Jiné osoby nebyly ve vozidle ani v přilehlém okolí přítomny. Úvahy odvolatele o tom, jak měla hlídka policie postupovat a kdy jej měla zastavit, jsou právně irelevantní.

Podle ustanovení § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. V souladu s dikcí citovaného ustanovení postupoval služební funkcionář, který vydal napadené rozhodnutí. Není důvodu pochybovat nejen o věrohodnosti výpovědi všech členů hlídky Policie České republiky, kteří byli svědky jednání odvolatele, ale ani o věrohodnosti výpovědi svědkyně K.D.

Vzhledem k tomu není důvodu opakovat výslech svědkyně K.D., ani k provedení odvolatelem navrhované rekonstrukce. Jeho jednání nespočívalo v zavinění dopravní nehody, proto rekonstrukce ani nepřipadá do úvahy. Obdobně je to s požadavkem na přizvání znalce v oblasti dopravy. Neboť ani odvolatel neuvedl, co by měl znalec v oblasti dopravy v tomto případě zkoumat.

Napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve věcech kázeňských. Výkon kázeňské pravomoci služebního funkcionáře je upraven v § 49 a násl. zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Citované ustanovení opravňuje služebního funkcionáře v rozsahu jeho pravomoci udělovat kázeňské odměny a ukládat kázeňské tresty. Kázeňské tresty jsou mj. ukládány též za jednání, které má znaky přestupku (§ 51 zákona o služebním poměru). Řízení ve věcech služebního poměru je upraveno v části dvanácté. Ta obsahuje jednak obecná procedurální pravidla (hlava I. a II., §§ 169 až 182), jednak zvláštní procesní pravidla pro určité druhy řízení (hlava III. Řízení o propuštění podle § 42 odst. 1 písm. d); hlava IV. Řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku; hlava V. Přezkoumávání rozhodnutí; hlava VI. Výkon rozhodnutí a přezkoumávání pravomocných rozhodnutí soudem). Procesní pravidla pro řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, jsou v § 186 a násl. zákona o služebním poměru, přičemž ust. § 189 stanoví zvláštní postup, který se uplatní toliko při projednávání jednání, které má znaky přestupku. Zejména normuje, kdy se v takovém řízení postupuje podle zvláštního právního předpisu, tj. zákona o přestupcích. Jakkoliv zákon o služebním poměru má řadu procesních ustanovení pro řízení o jednání, které má znaky přestupku (které jsou i v rámci jeho části dvanácté ve vzájemném vztahu ustanovení zvláštních a obecných s předností zvláštních před

obecnými), není právní úprava procesu kompletní. Při absenci procesního pravidla v zákoně o služebním poměru pak podle ust. § 1 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“) platí, že *tento zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení se použijí, nestanoví-li zvláštní zákon jiný postup*.

Podle § 180 zákona o služebním poměru *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí* (odst. 1). *Důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje* (odst. 2). *Služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti* (odst. 4).

Již výše soud konstatoval, že ředitel Věznice Horní Slavkov opřel výrok rozhodnutí předně o úřední záznamy vypracované oběma členy policejní hlídky prap. P.T. a nstržm. J.Š.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, *Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám*.

Dále opřel výrok o úřední záznamy o podaných vysvětleních podle § 61 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o PČR*“) osob prap. P.T., nstržm. J.Š. a K.D.

Podle § 61 zákona o PČR *policie může požadovat potřebné vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých mimo jiné pro odhalení trestného činu nebo přestupku a jeho pachatele, a v případě potřeby ji vyzvat, aby se ve stanovenou dobu, popřípadě bez zbytečného odkladu, je-li to nezbytné, dostavila na určené místo k sepsání úředního záznamu o podání vysvětlení* (odst. 1 písm. a). O podání vysvětlení je policista povinen s touto osobou sepsat úřední záznam (odst. 2).

Vysvětlení je právním prostředkem používaným v řadě procesních předpisů (např. § 158 zák. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, § 60 zákona o přestupcích, § 137 správního řádu), který je někdy méně jindy podrobněji upraven. Přes různá dílčí specifika je pro všechny úpravy společné, že vysvětlení je koncipováno jako právní instrument používaný v postupu před zahájením řízení, jehož smyslem (eventuálně vedle dalších prostředků) je sloužit k prověření oznámení, podnětů a vlastních zjištění správních orgánů, ke zvážení, zda bude řízení z moci úřední zahájeno či nikoliv a zda osoba, která vysvětlení podala, bude nebo nebude vyslechnuta jako svědek. Podle § 137 odst. 4 správního řádu *Záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek*.

Nutno tedy shrnout, že úřední záznamy členů policejní hlídky nemohou sloužit k dokazování průběhu událostí v nich popsanych a záznamy o podání vysvětlení prap. P.T., nstržm. J.Š. a K.D. nelze použít jako důkazní prostředky. Správní orgán I. stupně žádnou z uvedených osob nevyslechl v procesní pozici svědka v souladu s § 55 správního řádu, jak je zřejmé nejen z prvostupňového rozhodnutí, ale také z konstatace obsahu správního spisu. Jeho postup žalovaný plně akceptoval. Jestliže žalobce konzistentně tvrdil, že vozidlo zn. Škoda 135 LXI Forman, RZ... v uvedené době na uvedeném místě neřídil, pak důvody, o které správní orgány obou stupňů výrok opřely, nemají oporu ve výsledcích provedeného řízení. Obsah správního spisu svědčí o tom, že zejména správní orgán I. stupně do značné míry rezignoval na vedení řízení, nevedl v podstatě žádné dokazování a nedostál ani základním povinností stanoveným v § 180 odst. 1,2 zákona o služebním poměru.

Rozhodnutí žalovaného (stejně jako prvostupňové) je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, což má za následek, že nebylo objektivně v možnostech soudu posoudit (ne)opodstatněnost základního žalobního bodu, že nebylo nepochybně prokázáno, že se žalobce dopustil jednání majícího znaky přestupku podle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích.

Z důvodů shora předestřených soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. To má za následek zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s., § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.) (výrok I. rozsudku).

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. samosoudkyně přiznala úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení žalobci náleželo v rozsahu zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč a odměny advokáta za dva úkony právní služby [jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d)] podle vyhl.č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle s.ř.s. činí částku 2.100 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7). Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Protože žalobce byl zastoupen advokátem, který je plátcem DPH, příslušelo mu zvýšení odměny o částku odpovídající této dani, t.j. o částku 960 Kč (sazba 20%), kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu a která patří k nákladům řízení (§ 57 odst. 2 s.ř.s., § 19a advokátního tarifu). Celkem má žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 8 760 Kč. Oproti požadované náhradě nákladů řízení nebyla přiznána odměna advokáta za jeden úkon právní služby a jeden režijní paušál, jelikož „úkon- doplnění návrhu“ spočívalo v prostém zaslání kopie napadeného rozhodnutí na základě výzvy soudu, ačkoliv povinnost připojit k žalobě jeden opis napadeného rozhodnutí je výslovně stanovena v § 71 odst. 2 větě první s.ř.s. Lhůtu k plnění stanovila samosoudkyně podle § 160 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. a místo plnění určila v souladu s § 149 odst. 1 zák. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. srpna 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová